

پیشگفتار

نامه های شبانی

درمقابل، افراد محلی که به لهجه لیکائونی سخن می گفتند، اعتبار و شهرت خوبی نداشتند. همچنین تصور می کنند که مشرک بوده است زیرا تیموتاؤس برطبق قوانین یهود در روز هشتم تولد ختنه نشده بود. مادرش افسیک، زنی یهودی بود که به مسیحیت گرویده (اع ۱۶:۱) و مادر بزرگش لوئیس که ایمانی قاطع داشت (۲- تیمو ۱:۵)، نوشته های مقدس را از آغاز جوانی به او آموخته بودند (۲- تیمو ۳:۱۵).

هنگامی که تیموتاؤس فعالیت خود را با پولس شروع کرد نسبتاً جوان بود - البته جوانی را باید برطبق مفهوم آن دوران درک نمود که کلمه جوان را در مقابل قدیمی می آوردند (۱- تیمو ۵:۱؛ تیط ۲:۶؛ ۱- پطر ۵:۱) بنابراین جوانی شامل یک قسمت از سالهایی می شده که امروزه سنین بلوغ می نامیم - به هر صورت ۱۵ سال بعد هنوز پولس به او می نوشت: «هیچ کس نباید جوانی تو را تحقیر کند» (۱- تیمو ۴:۱۲؛ ر. ک ۱:۵؛ ۲- تیمو ۲:۲۲)، هیئت و رفتاری محجوب و متین داشت (ر. ک ۱- قرن ۱۶:۱۰؛ ۲- تیمو ۱:۸).

تیموتاؤس بنیه ای ضعیف داشته و بارها دچار قناعت می شد. می دانیم چگونه رسول در این مورد او را با محبت سرزنش کرده و می نویسد: «فقط آب نیاشام، به خاطر

در بین نوشته های پولس، دو نامه به تیموتاؤس و نامه به تیطس، چه از نظر ادبی و چه از نظر اصول مذهبی گروه مخصوصی را تشکیل می دهند. اگر یادداشت کوچک، خطاب به فیلمون به کنار گذاشته شود، تنها نامه هایی هستند که به کسان معینی با ذکر نام آنان خطاب شده اند. از آغاز قرن هجدهم میلادی که دو تن از دانشمندان (د.ن. بردوت و پ. آنتون) این نامه ها را «نامه های شبانی» نامیدند، این عنوان متداول گردیده است، زیرا در حقیقت حاوی دستوراتی خطاب به «شبانان» کلیسا می باشند.

مخاطبان نامه ها تیموتاؤس

در مورد تیموتاؤس اطلاعاتی در دست داریم که مستقیماً بوسیله لوقا در اعمال رسولان و بوسیله خود پولس در نامه ها داده شده است. پولس نخستین بار تیموتاؤس را در شهر لستره، در ایالت لیکائونیه ملاقات کرد؛ این شهر مهاجرنشین رومی را آگوستوس، امپراتور روم در حدود سال ۶ پیش از میلاد مسیح پایه گذاری کرده بود و تیموتاؤس که بعدها بهترین «معاون» پولس گردید (اع ۱۹:۲۲) از خانواده ای مستطیع و مرفه این شهر بود. پدرش را «یونانی» می خواندند (اع ۱۶:۱)،

مأموریت رسالت، همکاری نزدیک داشته اند. در محبت پولس نسبت به تیموتاؤس خللی وجود نداشت هنگامی که در پایان زندگی پولس، دژخیم به در زندان او می آید، وی میل دارد برای آخرین بار تیموتاؤس را ببیند (۲- تیمو ۴: ۹، ۲۱)، او را که «فرزند حقیقی من در ایمان» می نامد (۱- تیمو ۱: ۲).

تیطس

در مورد تیطس فقط اطلاعات کمی در دست است زیرا لوقا در اعمال رسولان نام او را هرگز ذکر نمی کند. وی در خانواده ای «یونانی» بدنیا آمد یعنی کسانی که مشرک بودند (غلا ۲: ۳) و مسلماً بوسيله خود پولس به مسیحیت گرویده بود (ر. ک تیط ۱: ۴). که او را با خود به مجمع اورشلیم برد (غلا ۲: ۱-۳). وی مجبور نشد مثل تیموتاؤس خود را ختنه کند (ر. ک غلا ۲: ۳). دخالت تیطس در حل کردن جدال قرننس خیلی مؤثر و قاطع بود و وضعیت را کاملاً در جهت پولس تغییر داده (ر. ک ۲- قرن ۷: ۷) و توانست علاقه و محبت قرننتیان را به خود جلب نماید. به طوری که وقتی پولس به قرننتیان نامه می نوشت این گواهی عالی را درباره تیطس می دهد: «او (تیطس) به ما اشتیاق شما، اشک های شما و حمیت شما را نسبت به من اعلام کرده به حدی که من باز هم شادی بیشتری یافتم... روحش از همه شما آرامش یافته است... و رقت او نسبت به شما خیلی زیاد است، وقتی اطاعت همه شما را به یاد می آورد که با چه ترس و لرزی او را پذیرا شده اید (۲- قرن ۷: ۷، ۱۳، ۱۵).

پولس فضایل و خیرخواهی او را قدر

معهده ات و ناتوانی های مکرر اندکی شراب بنوش» (۱- تیمو ۵: ۲۳). پولس، برای اینکه با مسیحیان یهودی الاصل مسائلی ایجاد نگردد، او را ختنه کرد (اع ۱۶: ۳) و در تاریخی که نمی دانیم از طرف گروه پیران کلیسا دست گذاری دریافت کرد (۱- تیمو ۴: ۱۴؛ ۲- تیمو ۱: ۶).

فعالیت رسالتی این شاگرد تحت تأثیر

رسالت استادش قرار گرفت و پولس او را با مهربانی «برادر ما، همکار خدا در موعظه انجیل عیسی مسیح» می خواند (۱- تسا ۲: ۳). اکثراً او را در مسافرتها رسالتی خود به همراه می برد (ر. ک اع ۱۷: ۱۴-۱۵؛ ۱۸: ۵؛ ۲۰: ۴؛ ۲- قرن ۱: ۱۹) و هنگامی که پولس بسیاری از نامه های خود را می نویسد تیموتاؤس را در کنار او می یابیم. مثلاً نامه های اول و دوم به تسالونیکیان (۱- تسا ۱: ۱؛ ۲- تسا ۱: ۱)، دومین نامه به قرننتیان (۲- قرن ۱: ۱)، نامه به رومیان (روم ۱۶: ۲۱)، نامه به فیلیپیان (فی ۱: ۱)، نامه به کولسیان (۱: ۱) و نامه به فیلمون (فیل ۱)؛ همچنین به او مأموریت های مخصوصی در مقدونیه واگذار کرد (اع ۱۹: ۲۲)، مخصوصاً به نزد تسالونیکیان که در مورد بازگشت مسیح پریشان خاطر بودند، فرستاد تا آنان را «در ایمان پایدار کرده و دلگرم سازد» (۱- تسا ۳: ۲، ۶) و نیز او را به نزد قرننتیان اعزام کرد تا «قواعد رفتار در مسیح» را به همان گونه که خود «در همه جا و در همه کلیساها» آموزش داده بود یادآوری نماید (۱- قرن ۴: ۱۷؛ ر. ک ۱۰: ۱۶). این شواهد و اطلاعات که بر حسب حسن تصادف در نوشته های عهد جدید آمده نشان می دهند که پولس و تیموتاؤس در

با تجزیه و تحلیل مطالب نامه ها نمی توان به طور قاطع یکی از این دو راه حل را پذیرفت و در هر دو صورت باید از اظهار نظر قاطع پرهیز کرد.

نکاتی که در این مسئله وجود دارد از این قرارند: دومین نامه به تیموتاؤس طوری ارائه می شود چنانکه در رم نوشته شده است (۱:۱۷) و در موقعی که پولس در شرایط بسیار سختی زندانی بوده است: بدین معنی که «نظیر یک معجزه» به زنجیر است (۲:۹)؛ به نظر او این زندانی شدن جنبه افتضاح و رسوایی دارد؛ دو بار از تیموتاؤس درخواست می کند از وضعیت او شرمند نباشد (۱:۸، ۱:۱۲) بلکه به او نیسفوروس تأسی نماید که از زنجیرهای او خجلتی نداشته (۱:۱۶) و با «شور و شوق» در جستجوی او برآمده و در زندان پایتخت روم او را یافته است. وانگهی رسول در مورد پایان محاکمه خود و نتیجه آن هیچ گونه امید و رؤیای واهی ندارد. می داند که زمان عزیمت او نزدیک است و از هم اکنون به عنوان قربانی خود را تقدیم کرده است تا خودش ریخته شود (۴:۶). خود را بی نهایت تنها احساس می کند: دیماس «به خاطر محبت به دنیای کنونی» او را ترک کرده، کریسکیس به غلاطیه و تیطس به دالماسی رفته است (۴:۱۰). می نویسد: «در اولین باری که باید از خود دفاع می کرد، هیچ کس به او کمک نکرده و همه او را ترک گفته اند» (۴:۱۶). فقط لوقا به نزد او مانده (۴:۱۱) است. از تیموتاؤس تقاضا می کند هرچه زودتر (۴:۹)، پیش از زمستان نزد او بیاید (۴:۲۱).

در کتاب اعمال رسولان، به زندانی شدن پولس در رم اشاره می شود (اع باب های

دانسته و به وی مأموریت به پایان رساندن سازمان دهی جمعیت های مسیحی جزیره کُرت را سپرده (تیط ۱:۵). طبق ۲- تیمو ۴:۱۰، احتمالاً تیطس مدتی در رم با پولس در زمان حبس دوم او بسر می برد و سپس به دالماسی عزیمت کرده است.

تاریخ و محل نگارش نامه ها دومین نامه به تیموتاؤس

دومین نامه به تیموتاؤس بیش از نوشته های دیگر اطلاعات دقیق بدست می دهد و ظاهراً آخرین نامه شبانی است. پولس در این نامه می نویسد: «مسابقه دوی خود را به پایان رسانده ام» (۴:۷) و بنابراین درست قبل از مردن رسول نگارش یافته است.

آیا این اطلاعات را می توان به عنوان حقایق تاریخی پذیرفته و تاریخ شهادت پولس را دقیقاً تعیین نمود؟ ظاهراً امری دشوار است و دو راه حل وجود دارد:

- راه حل اول در صورتی است که اصالت نامه های شبانی را پذیرفته و در نتیجه قبول کنیم که پولس بار دومی هم زندانی شده و در این دوران تعقیب و شکنجه مسیحیان بدستور نرون (بین سال ۶۴ و تابستان ۶۸)، شاید در سال ۶۷ میلادی به شهادت رسیده است (ر. ک گواهی اوسبیوس قیصری، تاریخ مسیحیت، قسمت دوم، ۵:۲۵). بنابراین دومین نامه به تیموتاؤس هم در این تاریخ نگاشته شده است.

راه حل دوم در صورتی است که اصالت کامل نامه های شبانی پذیرفته نشود و این نامه ها در تاریخ دیرتری، مثلاً در پایان قرن اول یا نیمه اول قرن دوم میلادی نوشته شده باشند.

آنچه لوقا در اع ۲۸:۳۰ نقل کرده یکی دانست. بدین سبب بعضی از مفسران از فرضیه امکان زندانی شدن دوم در رم طرفداری می کنند.

نخستین نامه به تیموتاؤس

و نامه به تیتوس

در این دو نامه همان کلماتی بکار رفته و همان موضوع هایی مطرح شده است که در نامه دوم به تیموتاؤس وجود دارد. بنابراین می توان گفت که در همان دوران نوشته شده اند. اطلاعاتی که بوسیله آنها بتوان تاریخ نگارش را دقیقاً تعیین نمود مبهم و نامطمئن هستند. فقط می توان گفت که این دو نامه، نه در طی سومین مسافرت رسالتی و نه قبل از آن نوشته شده و نه اینکه پس از دومین نامه به تیموتاؤس نوشته شده باشند.

برطبق ۱- تیمو ۱:۳ پولس به مقدونیه عزیمت کرده و تیموتاؤس را در افسس می گذارد تا امور جمعیت را اداره نماید. کمتر محتمل است که این اقامت تیموتاؤس در افسس در مدّت «سومین» مسافرت رسالتی باشد زیرا در تمام این مسافرت، تیموتاؤس در کنار پولس است. مضافاً بر اینکه اشتباهاتی که در جمعیت افسس نفوذ کرده و پولس در سخنرانی خداحافظی خود به قدیمی ها گوشزد و پیش بینی کرده بود (اع ۲۰:۲۹) ایجاب می کند که کلیسای افسس از مدتی پیش پایه گذاری شده باشد. بنابراین مجدداً بایستی یکی از دو راه حل قبلی را انتخاب نمود؛ یعنی یا ارزش تاریخی این اطلاعات را رد کرد و یا فرض نمود که پولس، پس از دوران حبس نخستین در رم، که در حدود سال ۶۳ میلادی

۲۸، ۳۰) که آن نخستین حبس نامیده می شود و حدوداً در سال های ۲۸ تا ۳۰ اتفاق افتاد. شرایط این حبس با آنچه در (۲- تیمو) ذکر شده تطبیق نمی نماید. زیرا در مورد نخستین زندان، پولس در خانه ای که اجاره کرده است سکونت دارد و می تواند به آزادی کسانی را که می آیند بپذیرد. بنابراین یا بایستی بپذیریم که پولس یک بار دیگر هم زندانی شده و در طی آن نامه به تیموتاؤس را نوشته است و در اعمال رسولان سخنی از این زندانی شدن نیست یا اینکه اطلاعات تاریخی نامه به تیموتاؤس را رد کرده و اصالت کامل نامه را نپذیریم.

اینک نشانه دیگری که در نامه به تیموتاؤس وجود دارد: پولس از تیموتاؤس درخواست می کند ردایی را که در ترواس در خانه کارپوس گذاشته و کتابها و مخصوصاً پارشمن ها را به همراه بیاورد (۴:۱۳). باری نمی توان این اقامت در ترواس را با آن که لوقا در اع ۲۰:۵ ذکر کرده است یکی دانست. زیرا بر طبق اع ۲۸:۳۰، این اقامت پنج سال پیش از پایان نخستین حبس بوده است و نمی توان تصور کرد که پولس یک ردای زمستانی را پنج سال نزد دوست خود کارپوس گذاشته باشد.

نکته دیگر اینکه پولس می نویسد تروفمیس را بیمار در میلیتس گذاشته است (۴:۲۰). باری این واقعه با آنچه در اع ۲۱:۲۹ ذکر شده تطبیق نمی کند زیرا مشاهده می کنیم که همین تروفمیس پیش از زندان اولی پولس در کمال سلامتی با او در اورشلیم گردش می کند.

به سبب تمام این دلایل، اقامت پولس را در رم که در (۲- تیمو) ذکر شده نمی توان با

آمده است (۱- تیمو ۱: ۱۲-۱۷)؛ انسان بوسیله فیض نجات یافته است (تیط ۳: ۷) و بوسیله ایمان (۱- تیمو ۱: ۱۶؛ ۲- تیمو ۳: ۱۵)؛ آمرزش و تبرئه بوسیله اعمال مردود است (تیط ۳: ۵؛ ۲- تیمو ۱: ۹)؛ تعمید با نجات، ارتباط نزدیک دارد (تیط ۳: ۵)؛ نجات آدمیان بر طبق طرح جاودانی خدا انجام می گردد («راز» که اکنون آشکار شده است. ۱- تیمو ۳: ۱۶). به این اظهارات بایستی اندرزهایی را که به بردگان خطاب می شود اضافه نمود (۱- تیمو ۶: ۱-۲) و وضعیتی که باید در مقابل اولیای امور اتخاذ گردد (۱- تیمو ۲: ۱؛ ۳: ۱)؛ ضمناً درباره فایده رنج هایی که رسول به خاطر صلاح ایمانداران متحمل می شود تأکید گردیده است (۲- تیمو ۲: ۱۰)؛ یادآوری احساسات رسول (نظیر فروتنی ۱- تیمو ۱: ۱۲-۱۴، یا محبت نسبت به تیموتاؤس ۱- تیمو ۱: ۲، ۱۸؛ ۵: ۲۳؛ ۲- تیمو ۱: ۲؛ ۴: ۹؛ ۴: ۲۱؛ و غیره)؛ ملاطفت و مراعات نسبت به کسانی که گمراه می شوند (۲- تیمو ۲: ۲۵). فهرست شباهت هایی که بین این نامه ها و عقاید و نظریات پولس وجود دارد به اندازه ای طولانی است که بایستی پذیرفته شود نامه های شبانی «لااقل» در محیطی نوشته شده اند که مربوط به پولس است.

تفاوتها

با این همه نظریات خدانشناسی که در نامه های شبانی ذکر شده با جریان عقاید مهم پولس تفاوت هایی هم دارند که کمتر از شباهت ها نیستند و گرچه اظهارات مهم پولس درباره نجات، در نامه های شبانی هم آمده ولی

پایان یافته، مجدداً به مأموریت رسالت پرداخته و پس از سال ۶۳ میلادی و پیش از نامه دوم به تیموتاؤس این نامه را نوشته است.

همین فرضیه را می توان در مورد نامه به تیطس تصور کرد. برابر مفاد تیط ۱: ۵ پولس تیطس را در جزیره کرت گذاشته است تا سازمان کلیسای آنجا را که پایه گذاری کرده بود به پایان برساند. در جریان مسافرت، به تیطس نامه نوشته (تیط ۳: ۱۲) و از او درخواست می کند که در نیکوپولیس به او ملحق شود تا زمستان را بگذرانند. اگر این اطلاعات صحیح باشند این فعالیت رسالتی قاعدتاً در سالهای بین ۶۳ و ۶۷ میلادی و بعد از آزاد شدن پولس از زندان رخ داده است.

محتوای نامه های شبانی و نظریات پولس

در اینکه نامه های شبانی متجانس هستند بحثی وجود ندارد ولی اگر آنها را با سایر نامه های پولس مقایسه نماییم، از یک سو شباهت های واضحی می بینیم و از سوی دیگر تفاوت های محسوسی و تفسیر این دوگانگی به نظریات کاملاً مخالف یکدیگر می انجامد.

شباهت ها

بعضی از مفسران گفته اند: «در بین آثار پولس، غیر از نامه های بزرگ او، عقاید و نظریات او در هیچ جا نظیر نامه های شبانی به روشنی ظاهر نمی شود» زیرا در حقیقت تعداد زیادی از اظهارات مهم پولس را در آنها می توان یافت، مثلاً: رحمت خدا در عیسی مسیح ظاهر شده است، که برای نجات گناهکاران

کلیسا و سازمان دادن آن برای مقابله با عقاید باطلی است که کلیسا را تهدید می نماید.

سازمان کلیسا

در موقعی که اغلب رسولان از بین رفته اند، بیشتر تأکید بر مسئولیت رهبران کلیساها، یعنی ناظران (که بعدها «اسقفان» نامیده شده اند، ر.ک. ۱- تیمو ۳:۱، فیل ۱:۱ و توضیح) و پیران می شود. از این نظر وضعیتی که در نامه های شبانی منعکس شده وضع پایان قرن اول میلادی است، ولی در این موقع هنوز تشکیل سازمان اسقفی واحدی با قدرت متمرکز، چنانکه بعدها ایجاد خواهد شد مطرح نیست زیرا وظایف ناظران (اسقفان) و پیران عملاً یکی است (ر.ک. ۱- تیمو ۱:۳ Z). هم ناظران و هم پیران مسئولیت دارند همان آموزش امانتی را که دریافت کرده اند دقیقاً به دیگران تحویل دهند و سرمشق زندگی مقدس خود را به موعظه و آموزش اضافه کنند (۱- تیمو ۳:۱-۷؛ تیط ۱:۵-۹) و ایمانداران را در مقابل اقدامات معلمان دروغین، در ایمان استوار سازند. و اما خدمتگزاران کلیسا (شماسان) که ایشان هم باید زندگی نمونه ای داشته باشند (۱- تیمو ۳:۸-۱۳) مأموریت خدمات مخصوصی نسبت به بیماران و بینوایان دارند. قابل توجه آن است که خدمات پیامبری یا موهبتی در درجه دوم اهمیت قرار گرفته است، شاید به سبب بی نظمی هایی که در مورد این خدمات در جمعیت قرن نهم ایجاد شده بود. به طور کلی هنوز حدود خدمات مختلف مذهبی به طور مشخص تعیین نگردیده است؛

با کلمات دیگری بیان شده اند. ایمان به جای آنکه به عنوان رابطه بین فرد ایماندار و مسیح تلقی شود بیشتر وابستگی و وفاداری به عقیده معینی (۱- تیمو ۴:۱؛ ۲۱:۶)، یا به «عقیده صحیح» (۱- تیمو ۱:۱۰؛ ۲- تیمو ۴:۳) و یا به «امانتی» دارد که به کسانی چون تیموتاؤس سپرده شده است (۱- تیمو ۶:۲۰؛ ر.ک. ۲- تیمو ۲:۲). همچنین توجه کرده اند که در این نامه ها در مورد اجرای «اعمال خیر» تأکید و اصرار می شود (۱- تیمو ۶:۲۰؛ ر.ک. ۲- تیمو ۲:۲). همچنین توجه کرده اند که در این نامه ها در مورد اجرای «اعمال خیر» تأکید و اصرار می شود (۱- تیمو ۲:۱۰؛ ۵-۱۰-۲۵؛ و غیره) و همچنین در مورد نوعی ادراک اصول اخلاقی که آن را «اخلاق جا افتاده» توصیف کرده اند و در مقابل الزامات اخلاقی قاطع و اصولی نامه های بزرگ پولس است: به جای ایمان در مقام اول «پارسایی» قرار دارد، کلمه ای که مرتباً در نامه های شبانی بکار می رود، در صورتی که در نامه های دیگر پولس وجود ندارد. «محبت به جای آنکه حاکم بر فضایل دیگر باشد تدریجاً به صورت فضیلتی جزو فضایل دیگر بشمار می آید (۱- تیمو ۴:۱۲)، روح القدس به صورت فرعی ذکر شده و مشاهده می شود که فیض در قلمرو نسبتاً محدودی منظور می گردد (تیط ۲:۱۱-۱۲). بالاخره یادآوری می کنند که انتظار فرا رسیدن پایان روزگار تضعیف گردیده و بیشتر بر لزوم زندگی با تقوی در زمان کنونی تأکید می شود (تیط ۲:۱۱-۱۴). تمام این نکات گواه بر آن است که این نامه ها مربوط به دورانی متأخر و دیرتر است، یعنی هدف اصلی آنان، دیگر استقرار پایه های ایمان نیست بلکه استحکام و پایداری

و فقط آغاز نهضت سازمان دادن است که بعداً بر اثر رسوم تثبیت خواهد شد.

پراکنده شده و با فلسفه رواقیان تماس داشتند در نامه های ما وارد شده اند. از این لحاظ تأثیر و نفوذ فلسفه رواقیان در نامه های شبانی کاملاً محسوس است).

عقاید باطل

عقاید باطلی که نامه های شبانی مرتباً برضد آنها هشدار داده و دعوت به پایداری در عقاید می کنند به طور کلی و مبهم توصیف شده اند به طوری که نمی توان این عقاید را با عقاید گنوسی که از اختصاصات قرن دوم میلادی است یکی دانست. معلّمان دروغین که ظاهراً در داخل کلیسا نیز فعالیت می کنند، تحت تأثیر عقاید متمایل به یهودی گری بوده و مخصوصاً یهودیانی هستند (تیط ۱:۱۰) که خود را معلّم قوانین یهود می دانند (۱- تیمو ۱:۷)؛ این افراد در مورد قوانین مذکور بحث و مجادله به راه می اندازند (تیط ۳:۹) و به اساطیر یهودی (تیط ۱:۱۴) و به افسانه ها و شجره نامه ها متوسل می شوند (۱- تیمو ۱:۴). ولی ممکن است آموزشهای ایشان مقدمه ای از عقاید ثنویت گنوستیک هم باشد: مثلاً منع ازدواج و بعضی از مقررات حلال و حرام بودن غذاها (۱- تیمو ۳:۴).

ستایش خدا در نامه های شبانی

اگر فقط درباره عناوین اسقفان و قدیمی ها و یا درباره عقاید باطلی بحث شود که نامه های شبانی برملا می کنند، مسائل خداشناسی و دامنه وسعت آنها نادیده خواهد ماند. لازم است به انعکاس طنین آیین نیایش و ستایش کلیسای کهن هم که در این نامه ها وجود دارد توجه شود. این ستایش مخصوصاً در قطعاتی از سرودهای مذهبی اولیه که در نامه های شبانی آمده آشکار است (۱- تیمو ۲:۵-۶؛ و غیره). بعضی از آنها انعکاسی از سرودهای مذهبی یونانی هستند که در آیین مذهبی کشت یهودیان پراکنده معمول بوده است (۱- تیمو ۱:۱۷؛ ۱۵:۶-۱۶). در ستایش های دیگری سخن از عظمت مسیح و عمل او است و از منابع مسیحی می باشند. (۱- تیمو ۳:۱۶؛ ۲- تیمو ۲:۱۱-۱۳).

اصالت نامه های شبانی

کلیساهای مسیحی نامه های شبانی را به عنوان مدارک قانونی و برحق پذیرفته اند یعنی جامعه مسیحیت که بوسیله روح مسیح هدایت می شود در این نامه ها سخن خدا را می شناسد ولی مسئله اصالت نامه ها کماکان مطرح می ماند. آیا پولس آنها را نوشته است؟ در حقیقت به طوری که قبلاً گفته شد اگر در مورد تاریخ نگارش آنها تردیدی وجود دارد برای آن است که این مسئله به اصالت نامه ها

گرچه ممکن است منشأ مقررات مذکور محافل یهودی باشد. همچنین این نکته که کسانی مدعی بودند رستاخیز قبلاً روی داده است (۲- تیمو ۲:۱۸) ممکن است از منابع گنوستیک باشد، ضمناً این عقاید باطل با بی بند و باری اخلاقی همراه بوده است (ر.ک فهرست های صفات رذیله که چندین بار در نامه های شبانی ذکر شده است. این فهرست ها را در محافل رواقیان کاملاً می شناختند و بوسیله یهودیانی که در سرزمین های دیگر

نبوده که تمام عهد عتیق را یکجا رد می کرده است. از نظر بحث و انتقادی که بر مبنای بررسی متن نامه ها باشد وضعیت به همین اندازه مبهم است. بدواً اختلاف و تفاوتی که در بکار بردن کلمات وجود دارد: از مجموعه ۹۰۲ کلمه ای که در نامه های شبانی بکار برده شده، ۳۰۵ کلمه در جای دیگر از نوشته های پولس نیامده و ۱۷۵ کلمه در هیچ جای دیگر نوشته های عهد جدید بکار برده نشده است و این تعداد خیلی زیاد است. نکته دیگر تعداد واژه های یکتا در این نامه ها است (یعنی کلماتی که فقط یک بار در نوشته ای بکار برده شده باشد). باری در نامه های شبانی در مقابل هر ۱/۵۵ بند یکی از این کلمات بکار برده شده در صورتی که در اولین نامه به قرنتیان به ازاء هر ۵/۳۳ بند یک واژه یکتا آمده و در دومین نامه به قرنتیان این نسبت، یک واژه یکتا در هر ۳/۶۶ بند است. از این مقایسه ها چه نتیجه ای می توان گرفت؟

برای این محاسبه نایستی اهمیت زیادی قائل شد زیرا بعضی از واژه های یکتا فقط در مورد مخصوص و اتفاقی بکار برده می شوند مثل کلمه معده (۱- تیمو ۵:۲۳)، مادر بزرگ (۲- تیمو ۱:۵)، پارشمن (یعنی کاغذ پوستی، ۲- تیمو ۴:۱۳)، یا اصطلاحاتی هستند که از زبان لاتینی اقتباس شده، مثل « زندگی براه بردن » (۱- تیمو ۲:۲)، « بدکار » (مجرم) (۲- تیمو ۲:۹) که بکار بردن آنها را می توان به سبب اقامت پولس در رم توجیه کرد و بالاخره کلماتی که از ترجمه یونانی کتاب مقدس گرفته شده و معمولاً بر قلم کسانی که با ترجمه یونانی کتاب مقدس آشنا هستند جاری می شود.

بستگی دارد و دلایل بسیاری موجب این تردید می باشد.

بدواً دلایلی را که خارج از متن نامه ها هستند تشریح می کنیم: بعضی از این دلایل کاملاً در جهات اثبات اصالت نامه ها هستند: کلمنت رم، پولیکارپ از میر، ایگناتیوس انطاکیه نامه های شبانی را شناخته و ذکر کرده اند و این بدان معنی است که در احادیث و رسوم کلیساهای رم، از میر و انطاکیه به عنوان نوشته های برحق شناخته شده بودند. فهرست مدارک برحق موراتوری که حدود سال ۱۸۰ میلادی تنظیم گردید آنها را جزو نوشته های پولس منظور نموده است. کلمنت اسکندریه بیش از چهل بار آنها را ذکر کرده، ایرینیوس قسمتهایی از نامه های شبانی را گرفته، آنها را صریحاً به پولس منسوب می کند این بدان معنی است که در نیمه دوم قرن دوم میلادی این نامه ها، نظیر ده نامه دیگر پولس به عنوان نوشته های برحق و منسوب به او پذیرفته و شناخته شده بودند.

شاید کمی زود به این نتیجه گیری رسیده ایم. به هر صورت دلیلی که بر مبنای شباهت نامه های شبانی با نامه های ایگناتیوس و پولیکارپ ارائه می شود چندان قاطع نخواهد بود اگر فرض کنیم که منشأ تمام این نوشته ها منابع مشترک و مقدم بر نامه های شبانی است. و اما در مقابل فهرست نوشته های برحق موراتوری می توان فهرست مارسینون را ذکر کرد که در حدود نیمه قرن دوم میلادی نامه های شبانی را در فهرست خود نمی پذیرد. البته مطالبی درباره محکومیت عقاید باطل و الحاد و ستایش از عهد عتیق که در این نامه ها وجود دارد مورد پسند ملحدی چون مارسینون

بنام لوازی می نویسد: «در اینجا پولس را در هیئت و رفتار کسی می بینیم که رسوم و عادات متداول را پذیرفته و با روش نگارش ساده و پدرا نه ای به یک تیموتاؤس که واقعیت ندارد نامه می نویسد.» علاقه به روشنی و منظم بودن مطالب، بکار بردن لحن مخصوص و کلمات نادری را ایجاب می نماید و چنین تحوّل در طرز بیان نویسنده ای که رو به پیری می رود طبیعی است. ازدیاد واژه های یکتا در آثار نویسندگانی که پیر می شوند، در همه دور آنها از افلاطون گرفته تا شکسپیر ملاحظه می شود. بالاخره یادآوری می کنند که مسلماً منشی در نوشتن این نامه ها نقش مهمی داشته است و به نظر (ا.ارمیاس) این دلیل حائز اهمیت فراوانی است. با توجه به اینکه افراد متعددی در محیط محدودی زندانی بوده اند، کثافت و تاریکی زندانها، دشواری نوشتن برطبق فنون کهن که مسلماً چندین روز برای نوشتن دومین نامه به تیموتاؤس لازم بوده است می توان تصور کرد که منشی در انجام این وظیفه چه سهم عمده ای داشته است. در کنار قسمت هایی که پولس شخصاً دیکته کرده است مثلاً ۲- تیمو ۴: ۶-۱۸، منشی با توجه به آموزش رسول و مذاکراتی که با او داشته قسمت های طولانی را تحریر نموده است همچنین به ابتکار خود در نامه های شبانی قطعات سرود مذهبی را وارد کرده است: ۱- تیمو ۱: ۱۷؛ ۳: ۱۶؛ ۶: ۱۵-۱۶ و ۲- تیمو ۲: ۱۱-۱۳ که از منابع آیین نیایش هستند. نکات دیگری را که درباره اصالت نامه ها است می توان سریع تر مرور کرد. به طوری که قبلاً دیده ایم بین تعلیمات نامه های شبانی و نظریات کلی پولس تفاوت های مهمی وجود

و اما واژه های یکتای قابل توجه دیگری هستند که بایستی توضیح داده شود. این کلمات ممکن است هم مربوط به موضوع مورد بحث بوده و هم ناشی از نویسنده باشند. موضوع مورد بحث در این نامه ها موضوع به خصوصی است: کلیسا را که خانه خدا است چگونه باید رهبری کرد؟ و پولس هرگز موضوع را به این اندازه در نظر نگرفته بود. بنابراین وضعیت جدید، بکار بردن کلمات جدیدی را ایجاب نموده است. محققان متوجه شده اند که ۵۰ واژه یکتا مربوط به عقاید باطل، ۲۹ تای آنها مربوط به مختصات خدمتگزاران جمعیت، ۶۱ کلمه درباره وظایف و سجایای تیموتاؤس و تیطس و ۹۰ کلمه در مورد سازمان کلی کلیسا است. نویسنده هم از دوران نگارش نامه های بزرگ تغییر یافته است. طبیعی است که فرد متفکر توانایی نظیر پولس دچار تصلب و فرسودگی پیری نشده و تحوّل که در بکار بردن کلمات جدید مشاهده می شود طبیعی باشد. این تحوّل مختص و منحصر به نامه های شبانی نیست و در طول تمام آثار و نوشته های پولس به چشم می خورد به طوری که حتی نمی توان ثابت کرد که نخستین نامه به تسالونیکیان و نامه به کولسیان به قلم همان کسی باشد که نخستین نامه به قرنتیان را نوشته است. از سوی دیگر پولس پیر شده، روش نگارش او کند و بدون جلا گردیده و بیشتر جنبه اندرزهای اخلاقی دارد. در دومین نامه به تیموتاؤس لااقل در ۳۰ مورد فعل امر بکار برده شده است. پولس فریادهای پُرهیاهوی دومین نامه به قرنتیان و سخنان انفجاری نامه به غلاطیان را فراموش کرده است. دانشمندی

اعمال رسولان آمده است سخن نگفته ایم. در حقیقت فرضیه «دومین» زندانی شدن پولس فقط بدین سبب طرح شده است که بتوان زندگی پولس را در چهارچوب تاریخ برطبق مفاد نامه های شبانی منظور نمود. این نکته بدان معنی نیست که این زندانی شدن روی نداده است. زیرا پایان کتاب اعمال رسولان که نخستین زندانی شدن پولس را ذکر می کند الزاماً پایان زندگی پولس نیست. بنابراین استدلال عدم اصالت این نامه ها قابل درک و توجیه نیست و این نکته حتی به نفع اطلاعات موجود در نامه های شبانی است و بدون اینکه دلایل محکمی موجود باشد، نیاستی حمل بر عدم راستی تعلق به پولس شود.

اکنون چه نتیجه ای می توان گرفت؟ زیرا آنانکه اصالت نامه های شبانی را انکار می کنند و آنانکه می پذیرند دلایل معتبری دارند. کسان دیگری تصور می کنند وضعیت واسطه ای که اصالت قسمتی از نامه ها پذیرفته شود بهترین راه حل خواهد بود. مثلاً می توان تصور کرد که یکی از طرفداران و ستاینندگان پولس، به منظور احتیاجات کلیسای زمان خود، خواسته است مدرکی به صورت وصیت نامه معنوی رسول تنظیم نماید. اما در مورد جزئیات محسوس و مادی که در نامه ها ذکر شده است (مثل ردای زمستانی و پارشمن که در ترواس بجا مانده است)، این جزئیات را از نامه هایی واقعی اخذ کرده و در نامه های شبانی وارد کرده باشند.

دارد. ولی آیا می توان این نکته را دلیل قاطعی علیه اصالت نامه ها دانست؟ کسانی چنین پنداشته اند. ولی باید قبول کرد که این نامه ها در دوران کهولت رسول نوشته شده یعنی در موقعی که وی با مسائل و مشکلات دیگری روبرو بوده است، غیر از آنچه در دوران نگارش نخستین نامه ها داشته است.

همچنین در این نامه ها علیه «عقاید گنوستیک» مبارزه می شود و بعضی از محققان این نکته را دلیلی بر عدم اصالت نامه ها بشمار آورده اند (زیرا عقاید گنوستیک مربوط به قرن دوم میلادی است و نشان می دهد که تاریخ نگارش نامه ها خیلی دیرتر بوده است). ولی عقاید باطلی که در نامه های شبانی به آنها اشاره شده است مختصات متعددی از یهودیگری دارند و به طور مشخص مختصات گنوستیک قرن دوم میلادی را نشان نمی دهند. بنابراین نهضت عقاید باطلی که در نامه ها ذکر شده کاملاً ممکن است در زمان پولس رسول وجود داشته است.

نامه های شبانی نشان می دهند که توسعه سازمان کلیسا به حدی رسیده که نامه های دیگر پولس را هنوز نمی شناختند. بعضی از مفسران تصور می کنند دستوراتی که در این مورد داده شده انعکاسی از اشتغال خاطر و نگرانی پولس قبل از مردن است. در این مورد نیز نمی شود از این گفتار و دستورات پولس در انکار اصالت نامه های شبانی استفاده نمود.

ما درباره اطلاعات تاریخی که در نامه های شبانی داده شده و تطبیق آنها با آنچه در

اولین نامه به تیموتائوس

عنوان و سلام

کول: ۱: ۲۷
۱ از پولس، رسول مسیح عیسی،
برطبق امر خدا نجات دهنده^a و
مسیح عیسی امید ما؛^۲ به تیموتائوس،
فرزند حقیقی من در ایمان، فیض، رحمت،
صلح^b از سوی خدای پدر و از مسیح عیسی،
خداوند ما!

ایمان.^۵ اما منظور از [این] دستور محبتی
است که از دلی پاک، از وجدانی نیکو و از
ایمانی بی ریا برمی آید.^۶ از اینها، بعضی ها
دور شده و به سوی یاوه گویی منحرف
گردیده اند؛^۷ [کسانی که] می خواهند معلم
قوانین^f باشند، نمی فهمند چه می گویند و
نه چیزی را که تأکید می نمایند.

ع: ۱: ۱۶
فی: ۲: ۱۶-۲۳
تیط: ۱: ۴

نقش حقیقی ایمان

^a با این همه می دانیم که قانون خوب
است^g، اگر کسی آن را قانونی بکار برد،^۹
این را می دانیم که قانون برای عادل
موضوعیت ندارد، بلکه برای بی قانونان
[است]، و نافرمانان، برای بی دینان، و روم: ۱: ۲۹
گناهکاران، برای کفرگویان، و بی حرمتی
کنندگان، برای قاتلان پدر و قاتلان مادر،
برای آدم کشان،^{۱۰} برای بی عفتان، لوآطان،

معلمان دروغین به احسان زیان

می رسانند

ع: ۱: ۲۰
۳ اگر در موقع عزیمت خود به مقدونیه، از
تو درخواست کرده ام، در افسس بمانی^c،
برای آنست که به بعضی ها دستور بدهی
عقیده دیگری را آموزش ندهند.^d و به
داستانها و شجره نامه های بی پایان^e
پای بند نباشند که بیشتر موجب
مباحثه هایی باشند تا اینکه نظام خدا در

- a- در نامه های شبانی عنوان «نجات دهنده» برای خدا است (۱- تیمو ۱: ۱؛ ۳: ۲؛ ۱: ۴؛ تیط ۱: ۳؛ ۱۰: ۲؛ ۴: ۳) و همچنین در مورد مسیح بکار برده می شود (۲- تیمو ۱: ۱۰؛ تیط ۱: ۴؛ ۱۳: ۳؛ ۶: ۳). در نوشته های دیگر عهد جدید این عنوان مختص به عیسی است (به استثنای لو ۱: ۴۷ و یهو ۲۵): ر. ک لو ۱۱: ۲.
- b- در اینجا در بیان درود و سلام سه کلمه فیض، رحمت و صلح وجود دارد که فقط در اینجا و در ۲- تیمو ۱: ۲؛ ۳- یو ۳ آمده است. در صورتی که در نامه های پولس معمولاً کلمات فیض و صلح بکار برده می شود (ر. ک روم ۱: ۷؛ ۱- قرن ۳: ۱؛ ۲- قرن ۲: ۱ و غیره).
- c- ر. ک مقدمه.
- d- ترجمه تحت اللفظی: چیز دیگری را آموزش ندهند.
- e- احتمالاً یهودیان در مورد پیشوایان بزرگ مذهبی و قهرمانان عهد عتیق اظهاراتی می کرده اند و بعدها طرفداران عقاید گنوستیک از این مطالب الهام گرفته و بهره برداری می کردند.
- f- این اصطلاح فرضیه ای را تأیید می کند که منظور پولس رقیبان یهودی او هستند. ر. ک مقدمه.
- g- این کلمات انعکاس مطالبی هستند که در نامه به رومیان آمده است (ر. ک روم ۷: ۱۲، ۱۴، ۱۶): ولی در اینجا وضعیت تفاوت دارد بدین معنی که قوانین یهود برای آن نیست که گناه آدمی را بر ملا کند بلکه وسیله ای ضروری است تا کسانی را که در بی نظمی زندگی می کنند به اطاعت وادار نماید (ر. ک بندهای ۹-۱۰).

جاودان در وی ایمان می آورند.
 ۱۷ باری بر پادشاه روزگاران،
 که فسادناپذیر، نامرئی، خدای یکتا
 است،
 افتخار و جلال
 به روزگاران و روزگاران باد! آمین^m!

روم ۱۶:۲۷

آدم فروشان^h، دروغگویان، سوگندخورندگان
 به دروغ و هر آنچه برخلاف تعلیم صحیح
 است^۱،^{۱۱} برطبق انجیل شکوه خدای متبارک
 که به من سپرده شده است.
 ۲-قرن: ۴:۴
 ۱۵:۶
 ۱-تسا: ۴:۲
 تیط: ۳:۱

ستایش رحمت مسیح

^{۱۲} سپاسگزاری می کنم از آن که مرا
 تقویت کرده، از مسیح عیسی خداوند ما، از
 اینکه مرا شایسته اعتماد دانسته و به خدمت
 گماشته است،^{۱۳} من که قبلاً کفرگو،
 شکنجه گر و گستاخ^l بودم. اما بر من
 رحمت آوردند، زیرا جاهل بوده و بر اثر
 بی ایمانی [رفتار] می کردم،^{۱۴} و فیض
 خداوند ما، بسیار فراوان با ایمان و محبتی
 که در مسیح عیسی است افزوده گردید.

غلا: ۱۵:۹
۱۶-۱۵:۱۵روم: ۵:۲۰
۱-قرن: ۱۵:۱۰

^{۱۵} اینک سخنی مطمئن^k که شایسته
 پذیرش کامل است: مسیح عیسی در جهان
 آمده است تا گناهکاران را که نخستین ایشان
 من هستم نجات دهد!^{۱۶} اما بدین سبب بر
 من ترحم شد، تا نخست در من، مسیح عیسی
 شکیبایی کامل [خود را] به عنوان نمونه
 نشان دهد به آنان که به [منظور] زندگی

۲:۱۵
۱۰:۱۹

مبارزه ای شایسته انجام دادن

^{۱۸} این دستور را به تو، ای فرزند،
 تیموتاؤوس می سپارم تا برطبق
 پیشگویی هایی که درباره تو شده استⁿ
 بوسیله آنها به مبارزه شایسته ای مبارزه کنی،
^{۱۹} ایمان و وجدان خوبی داشته باشی. زیرا
 بعضی ها آن را به دور انداخته از نظر ایمان
 شکسته کشتی شدند.^{۲۰} در بین ایشان
 هیمینائوس و اسکندر، که به شیطان تسلیم
 کرده ام، تا تنبیه شوند و دیگر کفر نگویند.^o

۱۲:۶
۲-تیمو: ۴:۷
۹:۳

۱-قرن: ۵:۵

نیایش در عبادت

^۱ پس تشویق می کنم که قبل از
 هرچیز، برای همه انسان ها
 خواهش ها، نیایش ها، شفاعت ها،
 افس: ۶:۱۸
 فی: ۴:۶

h- ترجمه دیگر: برده فروشان.

i- این عبارت مختص به نامه های شبانی است (ر. ک ۲-تیمو ۳:۴؛ تیط ۱:۹؛ ۱:۲) و ارتباط بین تعلیم عقاید صحیح و زندگی اخلاقی را تأیید می نماید (ر. ک ۱-تیمو ۳:۶؛ ۲-تیمو ۱:۱۳؛ تیط ۱:۱۳؛ ۸:۲).

j- اشاره به اینکه پولس پیش از گرایش به مسیح کلیسا را تعقیب و شکنجه می کرد (ر. ک اع ۱:۹-۲؛ غلا ۱:۱۳؛ فی ۳:۶).

k- این عبارت پنج بار در نامه های شبانی بکار برده شده است (۱-تیمو ۱:۱۵؛ ۳:۱؛ ۹:۴؛ ۲-تیمو ۲:۱۱؛ تیط ۳:۸). و برای آنست که برجسته رسمی اظهارات تأکید شود.

l- ارزش مفهوم واقعی این اظهارات با آنچه در بند بعدی می آید روشن می شود (بند ۱۶). منظور از اینکه پولس نخستین گناهکاران محسوب شود آنست که وضعیت او نشان می دهد تا چه اندازه انسان مورد رحمت خداوند است لذا این مسئله مطرح نیست که آیا واقعاً پولس بزرگترین گناهکار بوده زیرا با گناهکاران دیگر مقایسه نمی شود.

m- منبع این عبارت ستایش و تجلیل خداوند احتمالاً آیین نیایش است (ر. ک ۱۵:۶-۱۶:۱ S). در نامه های شبانی بارها عبارت های معمول آیین نیایش بکار برده می شود (۲-۵:۶؛ ۵:۲۱؛ ۶-۱۵:۶؛ ۲-تیمو ۱:۹-۱۰؛ ۸:۲؛ ۱:۴).

n- اشاره به نقشی است که پیامبران در تقدیس و دست گذاری تیموتاؤوس داشته اند (ر. ک ۱۴:۴؛ اع ۱:۱۳-۳).

o- نام هیمینائوس در ۲-تیمو ۱۷:۲ و نام اسکندر در ۲-تیمو ۱۴:۴ نیز ذکر شده است. منظور پولس که می گوید آنان را به شیطان تسلیم کرده است مسلماً اخراج از جمعیت مسیحیان است (ر. ک ۱-قرن ۵:۵).

معلم امت ها در ایمان و حقیقت تعیین شده
 ام. حقیقت را می گویم و دروغ نمی گویم.
 ۱۵:۹ع
 ۷:۲-۸ع
 ۱۱:۱-۱ تیمو
 ۲ تیمو:۱۱

زنان و مردان در مجامع عبادتی

^۸ پس می خواهم که مردان در هرجایی^۸ به
 نیایش پردازند، دستهای مقدس را بدون
 خشم و بی گفتگو بلند کنند،
^۹ همچنین زنان^۹ نیز با لباسی آراسته، با
 حیا و متعادل خود را آرایش کنند، نه با
 زلفهای بافته و طلا یا مرواریدها یا لباس
 گرانبها،^{۱۰} بلکه آنچه مناسب زنانی است
 که بوسیله اعمال خیر، اظهار خدا ترسی
 می کنند.^{۱۱}
^{۱۱} زن با سکوت و فرمانبرداری تمام
 آموزش فرا گیرد.^{۱۲} همچنین اجازه

تبط:۳ ۱: سپاسگزارها انجام شود^p، برای پادشاهان
 و تمام آنان که در مقام بالا هستند^۹، تا یک
 زندگی آسوده و آرام در کمال پارسایی و
 شایستگی داشته باشیم.^۳ این در مقابل
 خدا، ناجی ما، خوب و مورد قبول است،
 ۲-بطر:۹ که می خواهد همه انسانها نجات یابند و
 ۳۲:۸۰ به شناسایی حقیقت برسند.^۵ زیرا
 [تنها] یک خدا
 و [تنها] یک میانجی
 بین خدا و انسانها،
 یک انسان هست: مسیح عیسی،
 ۶ که خود را به فدیة برای همگان داده
 است.^r
 این که شهادت^s به زمانهای مقدر است^t،
 ۷ و برای آن، من به عنوان واعظ و رسول و

۲-بطر:۹
 ۳۰-۲۹:۳ روم
 ۹:۸ع
 ۱۵:۹:۱۲:۲۴
 مت ۲۸:۲۰
 ۴:۱۵ع
 ۱۴:۲ تبط

p- نیایش ایمانداران برای «همه انسان ها» است (بند ۱). این نیایش به مانند وجود کلیسا جنبه جهانی دارد و برطبق اراده
 نجات بخشی خدا است که شامل «همه انسان ها» می شود (بند ۴). همچنین شفاعت مسیح که «خود را به خاطر همگان فدا
 کرده است» (بند ۶).

q- باید به خاطر داشت در موقعی که پولس درخواست می کرد برای تمام کسانی که مقامی بالا دارند نیایش نمایند، نام امپراتور روم
 نرون بوده است.

r- چنین به نظر می رسد که این عبارت از بیان ایمانی گرفته شده که در جمعیت معمول بوده است. بیان ایمان دیگری را در ۱-
 تیمو ۳:۱۶ می خوانیم. قربانی مسیح به عنوان «فدیة برای همگان»، یادآور چهره خدمتگزار خدا در کتاب اشعیا است (اش
 ۵۳:۱۱-۱۲: مت ۲۸:۲۰).

s- عیسی که خود را به عنوان فدیة برای همگان می دهد بدین وسیله شهادت می دهد که مشیت خدا برای نجات بخشیدن جنبه
 جهانی دارد و نشان می دهد که شاهد امین وفادار پدر است (مکا ۱:۵:۱۴). در برابر پیلاطس هم در بیانات قاطع خود که
 بیان ایمان زیبایی است صریحاً شهادت می دهد (۱- تیمو ۳:۱۳). در تفسیر دیگری کلمه شهادت را مترادف با انجیل
 گرفته اند (برطبق مفهومی که پولس بکار می برد) و یا اینکه به معنی اعلام فرمانروایی خدا تقسیم کرده اند: که در این صورت
 موعظه رسول خواهد بود.

t- به زمانهای مقدر یا به طوری که در ۱- تیمو ۶:۱۵ و تبط ۳:۱ آمده است: در زمانهای او وقتی است که خدا یقین کرده و
 تمامیت زمان است (غلا ۴:۴). در حقیقت تمامیت زمان با انجام اظهار و مکاشفه محبت خدا تطبیق می نماید (ر. ک روم
 ۵:۶-۸).

u- در هرجایی (نظیر ۱- قرن ۲: ۱: ۲- قرن ۱۴: ۱- ۱- تسا ۸: ۱) یعنی در هرجایی که انجیل اعلام شده است. بعضی از مفسران
 این عبارت را چنین می خوانند: در هرجایی به سوی آسمان بلند کنند. در این صورت طرز نیایشی است که رسول خواسته است
 در تمام کلیساها به یک نوع انجام شود. ولی این تفسیر که توصیه رسول را به صورت دستور طرز انجام نیایش تعبیر می کند با
 مطالب بندهای قبلی که جنبه جهانی دارند تطبیق نمی کند.

v- ترجمه دیگر: و اما درباره زنان. یعنی زنان هم به مانند مردان در نیایش به خدا شرکت می نمایند.

w- اوضاع و احوال اجتماعی و مذهبی که جمعیت اولیه مسیحیان داشتند در این توصیه های رسول اثر گذاشته اند. لازم به
 یادآوری است که در این مورد موضوع اساسی پارسایی و خداپرستی است که بوسیله اجرای اعمال خیر بیان و اظهار می شود و
 حتی اگر در طی قرون و اعصار طرز بیان و اظهار تغییر نماید موضوع اساسی به قوت خود باقی می ماند.

۱- قرن ۱۴: ۳۴-۳۵ نمی‌دهیم که زن آموزش بدهد یا بر مردی تسلط یابد بلکه سکوت نماید. ^{۱۳} زیرا نخست آدم و سپس حوا شکل گرفته است، ^{۱۴} و آدم فریفته نشد بلکه زن فریب خورده و به تخلف پرداخت؛ ^{۱۵} با این همه بوسیله مادر شدن ایمن خواهد بود، اگر در ایمان و محبت و تقدس با فروتنی بماند ^x.

پید۲: ۱۸-۲۴
قرن ۱۱: ۸-۹
پید۳: ۶
قرن ۱۱: ۳-۲

کند، فرزندان [خود] را با شایستگی در فرمانبرداری نگهدارد، ^{۱۵} اما اگر کسی ^{۱۲:۳} نمی‌داند خانه خود را [به خوبی] اداره کند، چگونه می‌تواند از کلیسای خدا مواظبت نماید؟ ^{۱۶} نوگرویده نباشد تا مغرور نشود و در محکومیت ابلیس ^b سقوط نماید. ^{۱۷} اما نیز لازم است به گواهی آنان که

در خارج هستند خوب باشد تا در سرزنش و روم ۱۲: ۱۷؛
قرن ۸: ۲۱-۲

در دام ابلیس نیفتد.

اسقفان

^۱ این سخن مطمئن است ^y: اگر کسی به وظیفه اسقفی ^z تمایل دارد، کار خوبی آرزو می‌کند. ^۲ پس اسقف باید ملامت ناپذیر، [فقط] شوهر یک زن ^a، میانه‌رو، خویشتندار، آبرومند، مهمان‌نواز باشد و بتواند آموزش دهد، ^۳ نه میخواره، نه ستیزه‌جو، بلکه مهربان، ملایم، بی‌علاقه به پول باشد، ^۴ خانه خود را به خوبی اداره

۱۲:۳
تیط ۱: ۶

خدمتگزاران کلیسا

^۱ همچنین خدمتگزاران [کلیسا] ^c شایسته باشند، نه به دو گونه سخن گویند، نه اینکه خیلی شرابخوار بوده و نه در پی سودهای شرم‌آور باشند. ^۹ راز ایمان را در وجدانی ^{۱۹:۱} پاک نگهدارند. ^{۱۰} و اما اینان قبلاً آزمایش شده سپس خدمتگزاری [کلیسا]

x- در تمام این قسمت (بندهای ۱۱-۱۵) باید اوضاع و احوال اجتماعی آن دوران، آموزشهای کاهنان و منظور و هدف فوری این نامه از یکدیگر تفکیک شده و در نظر گرفته شود. به هر صورت اگر در این مورد مسائل کنونی شرکت زنان را در اجرای وظایف مذهبی منعکس کنیم اشتباه خواهد بود. پولس با ذکر اینکه زن بوسیله مادر شدن ایمن خواهد شد (بند ۱۵) در اینجا با عقاید باطلی مبارزه می‌کند که ازدواج را منع می‌کردند (۱- تیمو ۳: ۴). و وقتی که درخواست می‌کند زنان آموزش را با سکوت دریافت نمایند با پرگویی، عدم سرنگهداری و سخن گفتن بدون تعقل مخالف بود (۱- تیمو ۵: ۱۳). به همان گونه که در تیط ۲: ۳-۵ ذکر شده، در اینجا هم پولس در مورد آزادی زنان که در انجیل منظور و ثبت شده (غلا ۳: ۲۸) می‌خواهد راه افراط و زیاده‌روی را بریندد.

y- ر. ک ۱۵: ۱ k.

z- در هنگام نگارش این نامه کلمه اسقف به همان مقام و وظایفی که امروزه اسقفان برعهده دارند اطلاق نمی‌شده است، بلکه اسقفان یا ناظران اداره و رهبری جمعیت مسیحیان را برعهده داشتند و مشکل بتوان گفت بین اسقفان و قدیمی‌ها چه تفاوتی بوده است (ر. ک تیط ۱: ۵-۷؛ اع ۲۰: ۱۷-۲۸).

a- به عقیده مفسران منظور رسول رفتار ناشایست و مغایر با اصول اخلاقی است (ولی آیا معلوم نیست که باید از چنین رفتاری خودداری نمود؟)؛ یا اینکه منظور منع ازدواج مجدد پس از درگذشت همسر می‌باشد؛ و یا مخالفت با کسانی است که همسر خود را طلاق داده باشند تا زن دیگری بگیرند (ر. ک مر ۱۰-۱۱ و متون مشابه) ولی در موارد دیگری اصطلاح شوهر تنها یک زن یا زن تنها یک شوهر بکار برده شده است (ر. ک ۱- تیمو ۵: ۹) و این اصطلاح‌ها در نوشته‌های یهودیان و مشرکان نیز آمده و به معنی محبت هر شوهر نسبت به همسر درک می‌شود.

b- ترجمه تحت اللفظی: محکومیت ابلیس. در این کلمات که به صورت مضاف و مضاف الیه آمده معلوم نیست محکومیت علیه ابلیس است یا اینکه ابلیس کسی را که سقوط نماید محکوم می‌کند. به هر صورت نکته مهم این است که شخص نوگرویده بر اثر تکبر ممکن است منظور ابلیس را اجرا نماید (ر. ک بند ۷).

c- خدمتگزاران (یا شماسان، دستیاران) مخصوصاً مأموریت رسیدگی به امور فقیران و بیماران را برعهده داشتند. در جای دیگری هم عنوان اسقفان و خدمتگزاران با هم ذکر شده است. فی ۱: ۱.

است^۱:

او که در جسم ظاهر شد،
در روح [القدس]^۱ به عدالت شناخته شد،
بوسیله فرشتگان دیده شد،
در بین امت ها اعلام گردید،
در جهان [به او] ایمان آوردند،
در شکوه به بالا برده شد.

مر ۱۹:۱۶
اع ۹:۱

هرآنچه خدا آفریده نیکو است

۴ اما روح [القدس] به صراحت

می گوید: در روزگاران واپسین،
بعضی ها از ایمان دور خواهند شد و به ارواح
گمراه و آموزشهای دیوان بستگی خواهند
یافت،^۲ بوسیله رباکاری دروغگویی که در
وجدان خود داغ زده شده اند^۳، از دواج را
منع می کنند و پرهیز از غذاهایی^۱ را توصیه
می کنند که خدا آفریده است تا ایمانداران و
حقیقت شناسان با سپاسگزاری مصرف
۱-۲ تیمو ۳:۱۰
۲- پط ۲:۱۰:۳
۳- یو ۱:۱۸:۲
یهو ۱۸
پید ۳:۹
کول ۲:۱۶-۲۳
روم ۱۴:۶
۱- قرن ۱:۱۰-۳۰

را انجام دهند، بی عیب باشند.
۳:۲ زنان هم^d، متین، نه بدگو، قانع و از
هر حیث وفادار باشند.
۲:۳ خدمتگزاران [کلیسا] شوهر [فقط]
۴:۳ یک زن باشند^e، فرزندان و خانه های خود
را به خوبی اداره نمایند.^۳ زیرا آنان که
خدمتگزاری [کلیسا] را خوب انجام دهند
موقعیت خوبی^f [برای خود] کسب
می نمایند و اطمینان بزرگی^g در ایمان در
مسیح عیسی بدست می آورند.

راز پارسایی

۱۴ اینها را به تو می نویسم و امیدوارم
به زودی به سوی تو بیایم^{gg}.
۱۵ با این همه اگر تأخیر کنم، تا بدانی در
افس ۲:۱۹-۲۲ خانه خدا چگونه باید رفتار کرد که کلیسای
خدای زنده و ستون و ثبات حقیقت^h است.
۱۶ و به اقرار همگان راز پارسایی عظیم

d- منظور همسران خدمتگزارانند (که به شوهران خود کمک می کردند) و با زنانی که وظیفه خدمتگزاری را در کلیسا انجام
می دادند (ر. ک روم ۱۱:۱۶).
e- ر. ک ۲:۳. a

f- خدمتگزاری که وظیفه خود را با کمال وفاداری انجام می دهد در کلیسا مورد احترام خواهد بود (ر. ک مر ۱۰:۴۳-۴۴ و متون
مشابه).

g- اطمینان در برابر آدمیان و در برابر خدا.

gg- ترجمه تحت اللفظی: بزودی به سوی تو بروم.

h- بعضی از مفسران تصور می کنند که منظور از ستون و ثبات حقیقت، تیموتاؤوس است.

i- جمله هایی که از اینجا آغاز می شود قطعه ای از یک سرود مذهبی در ستایش مسیح است. در متن یونانی ضمیرهایی که در این
جمله ها بکار رفته به صورت مفرد مذکر است و به خوبی نشان می دهند که سخن درباره مسیح است. ولی در بعضی از
نسخه های خطی ضمیرهای مذکور مفرد خنثی است و در این صورت به پارسایی برمی گردد. به هر صورت در توجیه کلی تن
تغییری حاصل نمی شود.

j- ترجمه دیگر: بوسیله روح القدس به عدالت شناخته شد که اشاره به رستاخیز است. ر. ک روم ۱:۴.

k- در وجدان خود داغ زده شده اند. داغ زدن نشانه ننگینی بوده که در قدیم بر مجرمان و بردگان فراری بدین وسیله نشانه
می زده اند.

l- حرام یا حلال بودن غذاها، مقرراتی است که از محافل یهود ناشی شده است و پولس چندین بار یادآوری و تأکید می کند که در
این مورد مسیح آزادی آورده است (روم ۱۴:۲-۲۰:۲؛ تبط ۱:۱۳-۱۵). ممنوع بودن ازدواج ممکن است از محافل
ناشی شده باشد که تحت تأثیر عقاید گنوستیک بوده اند. یا اینکه بعضی از محافل مسیحیان که سخن عیسی را درباره رستاخیز
کنندگان به غلط تفسیر می کردند، درجایی که گفته است: نه زن می گیرند و نه شوهر می کنند (مر ۱۲:۲۵). باری بعضی از
مرتدان مدعی بودند که رستاخیز هم اکنون روی داده است (۲- تیمو ۲:۱۸).

می کشیم و مبارزه می کنیم چون که همه امید [خود را] در خدای زنده گذاشته ایم که نجات دهنده همه انسان ها و مخصوصاً ایمانداران است.^{۱۱} اینها را دستور بده و ۴-۳:۲ بیاموز.

نونه وفاداری

^{۱۲} هیچ کس نباید جوانی تو را تحقیر تیظ ۱۵:۲ کند؛ بلکه برای ایمانداران در گفتار، در رفتار، در محبت، در ایمان و در پاکی نمونه تیظ ۸-۷:۲ باش. ^{۱۳} تا وقتی که من بیایم به خواندن^f، به تشویق کردن و به آموزش دادن توجه کن. ^{۱۴} از فیضی^s که در تو هست و بوسیله نبوت با دست گذاری مجمع قدیمی ها^f داده شده است غفلت مکن. ^{۱۵} به اینها توجه کن، در این باره بکوش تا پیشرفت تو بر همه ظاهر گردد. ^{۱۶} به خودت و به آموزش توجه کن و در

نمایند. ^۴ چون که هرچه را خدا آفریده، نیکو است و چیزی مطرود نیست وقتی که با سپاسگزاری مصرف گردد: ^۵ زیرا بوسیله کلام خدا و نیایش^m تقدیس می شود. ^۶ با ارائه اینها به برادران، خدمتگزار خوبⁿ مسیح عیسی خواهی بود که از سخنان ایمان تغذیه یافته و از تعلیم نیکویی کاملاً پیروی کرده ای. ^۷ و اما داستانهای کفرآمیز پیر زنان را به دور بینداز،
پیدا: ۳۱:۱
روم: ۱۴:۱۴

فایده پارسایی

و خودت در پارسایی^o ممارست کن. ^۸ زیرا ممارست جسمانی برای چیز اندکی سودمند است، ولی پارسایی برای همه چیز سودمند است^p که وعده زندگی از هم اکنون و در آینده را دارد. ^۹ این سخن مطمئن^q و شایسته پذیرش کامل است: ^{۱۰} زیرا برای این زحمت
تیظ ۴:۱
۲۰:۶
۲- تیمو: ۱۶:۲
تیظ ۱۴:۱

m- پولس اشاره به نیایش هایی می کند که قبل و بعد از صرف غذا انجام می دادند. در این نیایشها سخنانی از نوشته های مقدس ذکر می گردید. (ر. ک مز ۱:۲۴ و ۱- قرن ۱۰:۲۶).

n- در اینجا کلمه خدمتگزار به معنی کلی آمده و منحصر به مفهوم شماس نیست.

o- کلمه پارسایی ۱۵ بار در نوشته های عهد جدید آمده است: یک بار در اعمال رسولان (۱۲:۳)، چهار بار در دومین نامه پطرس (۳:۱، ۶، ۷:۳:۱۱) و ده بار در نامه های شبانی (۱- تیمو ۲:۲:۱۶:۳:۷:۴:۸:۳:۶:۵، ۶، ۱۱:۲- تیمو ۳:۵: تیظ ۱:۱). به نظر یکی از صاحب نظران کلمه پارسایی در نامه های شبانی به همان مفهومی است که پولس آن را زندگی در مسیح می نامد. مفسران دیگری توجه کرده اند که «در نامه های شبانی اخلاق به همان شدت و قدرتی نیست که در نامه های بزرگ پولس ذکر و تشریح شده است».

p- در مجموعه نوشته های پولس تصاویر ورزش و مقایسه با آن زیاد بکار رفته است (غلا ۲:۲:۷:۵: ۱- قرن ۹:۲۴-۲۷: فی ۲:۱۶:۳:۱۲-۱۴:۲- تیمو ۴:۷: عبر ۱:۱۲). پولس مخالفتی با ورزش ندارد و فقط در اینجا می خواهد تفاوت بین تمرین ورزشی و اجرای پارسایی را یادآوری نماید.

q- ر. ک ۱۵:۱ k.

r- ترجمه دیگر: خواندن نوشته های مقدس. منظور قرائت نوشته های مقدس است که در مجامع نیایشی عمومی در کنشت انجام می شده است (ر. ک لو ۴:۱۶-۲۱:۱۳-۱۴:۱۶). بعضی از مفسران تصور می کنند که در اینجا اشاره نه فقط به قرائت متن هایی از عهد عتیق است بلکه قرائت نامه های پولس و نوشته های دیگر مسیحی هم می باشد.

s- موهبت فیض. در نامه های شبانی ۱- تیمو ۴:۱۴ و ۲- تیمو ۱:۶ این کلمه فقط در این دو مورد اعطای مقام روحانی بکار برده شده است.

t- این عبارت را می توان درک کرد: با دست گذاری برای ورود در بین مجمع قدیمی ها. در مورد دست گذاری و قدیمی ها ر. ک ۱۷:۵ d: ۲۲:۵ j.

ایشان بی سرزنش باشند.^۸ ولی اگر کسی برای بستگان خود، مخصوصاً آنانکه از خانه او هستند مواظبت نمی کند، ایمان را نفی کرده و از یک بی ایمان بدتر است.

^۹ بیوه زنی که کمتر از شصت سال نباشد و

یک شوهر کرده باشد^۷، ثبت نام^۸ شود.

^{۱۰} در اعمال نیک شهرت داشته باشد، اگر

فرزندانی ببار آورده، اگر غریبان را

مهمان نوازی کرده، اگر پای مقدّسان را^{۱۱} عبر ۲:۱۳

شسته^۹، اگر رنج دیدگان را یاری کرده و اگر

به هر کار نیکی پرداخته باشد.^{۱۱} اما زنان

بیوه جوان تر را می پذیر. زیرا وقتی سرکشی

ایشان را از مسیح جدا می نماید، می خواهند

ازدواج کنند،^{۱۲} محکوم می شوند زیرا

ایمان اولیه را^{۱۳} از دست داده اند. و در

عین حال نیز بیکاره اند، یاد می گیرند از

خانه ای به خانه ای بروند. و نه فقط بیکاره

اند، بلکه نیز پُرگو هستند. و به هر کاری

دخالت کرده و چیزهای ناشایست می گویند. ۲-تسا:۱۱

^{۱۴} پس می خواهیم که [زنان] جوان ازدواج

کنند، فرزندان بیاورند، خانه خود را اداره

کنند و موقعیتی به خصم برای دشنام^{۱۵} تیط:۸

ندهند.^{۱۵} زیرا قبلاً بعضی ها به دنبال

آنها پایدار باش، زیرا با این عمل خودت و کسانی را که به تو گوش می دهند نجات خواهی داد.

انواع مختلف ایمانداران

^۱ پیرمرد را ملامت مکن، بلکه [او

را] به مانند پدری تشویق نما،

جوانان را به مانند برادران،^۲ [زنان]

مسن را به مانند مادران، [دختران] جوان^۳

را به مانند خواهران، با پاکی تمام.

لاو:۱۹:۳۲

بیوه زنان

^۳ به بیوه زنان، آنانکه حقیقتاً بیوه

هستند^۷ احترام کن.^۴ اما اگر بیوه زنی

فرزندان یا نوادگانی دارد، باید بدو یاد

بگیرند نسبت به خانواده خود با تقوی عمل

کنند و به والدین خود عوض بدهند؛ زیرا

این در حضور خدا، مورد قبول است.^۵ اما

آنکه حقیقتاً بیوه است و تنها مانده، به خدا

امید دارد، و شب و روز به خواهش ها و

نیایش ها ادامه می دهد.^۶ ولی آنکه در

عیاشی زندگی می کند، [گرچه] زنده،

[اما] مرده است.^۷ و اینها را دستور بده تا

ار:۱۱:۴۹

لو:۳۷:۲

مک:۱:۳

u- یا زنان جوان.

v- یعنی بیوه زنانی که از هرگونه کمک خانواده خود محروم هستند. ر.ک بندهای ۴-۵) و زندگی ناشایسته ای ندارند (ر.ک بند ۶).

w- ر.ک ۲:۳ a.

x- منظور ثبت نام بیوه زنانی است که کلیسا به ایشان کمک می کرده و ضمناً در جمعیت مسیحیان انجام بعضی خدمات را برعهده داشتند.

y- یکی از عادات و رسوم مهمانداری که در کتاب مقدس ذکر شده (ر.ک لو ۷:۴۴) و عیسی هم به عنوان سرمشق انجام داده بود (ر.ک یو ۱۳:۴-۵).

z- ترجمه دیگر: تعهد اولیه خود را فسخ کرده اند یعنی از تصمیم خدمتگزاری به مسیح در جمعیت منصرف شده اند.

a- ترجمه دیگر: فرصتی برای بدگویی خصم نباشد. در اینجا منظور از خصم یا مجموعه دشمنان مسیحیت است و یا اینکه می توان کلمه خصم را به مفهوم شیطان تفسیر کرد.

و فرشتگان برگزیدهⁱ سوگند می‌دهم که اینها را بدون پیش داوری و یا جانب‌داری مراعات کنی.
^{۲۲} دست‌ها را به شتاب بر کسی مگذار^j و در گناه دیگران شریک مشو. خودت را پاک نگهدار.

^{۲۳} فقط آب نیشام: بلکه به سبب معده و ناتوانی‌های مکررت، اندکی شراب مصرف کن.

^{۲۴} گناهان بعضی از مردمان پیش از داوری آشکار است؛ در مورد دیگران نیز بعداً معلوم می‌شود^k.^{۲۵} همچنین اعمال نیک هم [پیشاپیش] آشکارند و آنهایی که مت: ۱۶:۵ طور دیگری هستند [آشکار نیستند]، نمی‌توانند پنهان بمانند.

بردگان

۱ تمام آنان که به عنوان بردگان زیر تبط: ۹-۱۰-۱۱ یوغ هستند اربابان خود را شایسته هر نوع احترام بدانند، تا نام خدا و آموزش روم: ۲۴:۲

شیطان منحرف شده‌اند.^{۱۶} اگر [زن] ایمان‌داری^b بیوه‌هایی [در خویشاوندی خود] دارد، به آنان کمک کند و سربار به کلیسا نباشند تا اینکه به بیوه‌زنان حقیقی کمک نماید^c.

قدیمی‌ها

^{۱۷} قدیمی‌ها^d که ریاست را به خوبی انجام می‌دهند باید شایسته افتخار مضاعفی^e باشند مخصوصاً آنانکه در سخن^f و آموزش زحمت می‌کشند.^{۱۸} زیرا نوشته [مقدس] می‌گوید:

به گاوی که گندم را می‌کوبد پوزه بند نخواهی زد.

و کارگر سزاوار مزد خویش است^g.
^{۱۹} علیه یک قدیمی اتهامی را نپذیر مگر اینکه دو یا سه گواه باشد^h.

غلا: ۲۷-۱۴ آنان را که گناه می‌کنند، در برابر همه توبیخ کن، تا دیگران هم ترس داشته باشند.^{۲۱} تو را در برابر خدا، مسیح عیسی

b- ممکن است منظور زن ایمان‌داری باشد که خودش بیوه است. در بعضی از نسخه‌های خطی: اگر مرد ایمان‌دار یا زن ایمان‌داری... در این صورت یادآوری دستوراتی است که در بندهای ۴ و ۸ ذکر شده است.

c- یعنی کلیسا بتواند به بیوه‌زنان حقیقی کمک نماید.

d- گرچه مهمترین وظیفه یک قدیمی (یا اسقف) ریاست و سرپرستی جمعیت مسیحیان بوده، با توجه به پایان این بند ملاحظه می‌شود که وظایف سخنرانی و آموزش را نیز انجام می‌داده‌اند.

e- یا پاداش مضاعفی باشند. ر.ک بند ۱۸.

f- ترجمه دیگر: مخصوصاً آنان که در خدمت سخن و آموزش زحمت می‌کشند.

g- در این بند فقط نقل قول اولی از عهد عتیق گرفته شده است (تث ۲۵:۴؛ ر.ک ۱-قرن ۹:۹). نقل قول دوم از سخنان عیسی است (لو ۱۰:۷؛ ر.ک مت ۱۰:۱۰) که احتمالاً یک ضرب‌المثل عامیانه و شناخته شده را بیان کرده است.

h- تث ۱۷:۶؛ ۱۹:۱۵؛ ر.ک مت ۱۶:۱۸؛ ۲-قرن ۱۳:۱.

i- فرشتگان برگزیده در مقابل فرشتگان مغضوب آمده که سقوط کرده‌اند؛ ر.ک ۲-پط ۴:۲؛ یهو ۶.

j- به نظر بعضی از مفسران ممکن است این عمل در مورد فرد گناهکاری انجام شده که توبه کرده است. ولی در جاهای دیگر نامه‌های شبانی عمل دست‌گذاری در مورد تقدیس و تعیین کسی برای خدمت در کلیسا انجام می‌شود (ر.ک ۴:۱۴؛ ۲-تیمو ۶:۱) و در اینجا می‌توان به همین معنی درک نمود.

k- نکته‌ای که در این بند آمده در ادامه دستورات احتیاطی است که در بند ۲۲ ذکر شده است: بدین معنی در مورد کسی که برای خدمت انتخاب می‌شود نبایستی فقط به قضاوت ظاهری اکتفا نمود بلکه تشخیص و قضاوت صحیح مستلزم تحقیق و بررسی دقیق است.

بیریم.^۸ اما اگر خوراک ها و پوشاک هایی داریم، به اینها اکتفا خواهیم کرد.^۹ اما آنان که می خواهند ثروتمند شوند در آزمون، در هوس و دام امیال بسیار بی معنی و مضر می افتند که آدمیان را در ویرانی و هلاک غرق می کنند.^{۱۰} زیرا ریشه همه بدی ها پول دوستی است^{۱۱}؛ بعضی ها که به آن تمایل یافته اند، دور از ایمان گمراه شده اند و با رنج های بسیار خود را سفند.

بیان اصول ایمان

^{۱۱} باری تو، ای انسان خدا، از این چیزها بگریز و عدالت، پارسایی، ایمان، محبت، شکیبایی و مهربانی بجوی.^{۱۲} در راه ایمان مبارزه خوبی بکن^{۱۳}؛ و زندگی جاودانی را که به آن خوانده شده ای برگیر، و نیز اعتراف خوبی کرده ای^{۱۴} که در برابر شاهدان زیادی اعتراف کرده ای.^{۱۵} این را در مقابل خدا سفارش می کنم که به همه چیز زندگی داده است، و مسیح عیسی که در اع ۱۷:۲۵ برابر پنطیوس پیلاطس با اعتراف نیکویی بو ۱۸:۳۶-۳۷

بی حرمت نشود.^۲ و آنان که ارباب ایمان داری دارند نپایستی ایشان را که برادر هستند حقیر شمارند، بلکه به آنان بیشتر خدمت کنند زیرا ایمان داران و محبوبانی^۱ هستند که از خدمت نیکوی [ایشان] استفاده می نمایند^m.

پارسایی حقیقی

اینها را بیاموز و تشویق کن.^۳ اگر کسی آموزش دیگری می دهد، و سخنان [صحیح] خداوند ما عیسی مسیح را و تعلیم مطابق پارسایی را نپذیرد،^۴ بر اثر غرور [کور شده است]، چیزی نمی داند، بلکه در مباحثات و مجادلات بیمار است، که از آن ناشی می شود: ستیزه، ناسزاهای، بدگمانی ها، کشمکش ها بین کسانی که فراست ایشان تباه شده، از حقیقت محروم مانده، و تصور می کنند که پارسایی منبع استفاده است^{mm}.^۶ با این همه پارسایی با قناعت منبع سود بزرگی استⁿ،^۷ زیرا ما چیزی به دنیا نیاورده ایم، [و] نمی توانیم چیزی حتی

غلا ۸:۱-۹
۱۰:۱
۲- تیمو ۱:۱۳
غلا ۱۱:۴-۱۲
عبر ۱۳:۵
ایوب ۱:۲۱
جا ۵:۱۴

۱- این کلمه را می توان به دو نوع تفسیر و درک کرد: آنانکه محبوب (برادران) هستند یا اینکه محبوب (خدا) می باشند.
 m- مفهوم دیگر این جمله: که کوشش دارند خوب رفتار کنند. پولس اکثراً در اندیشه وضعیت و سرنوشت بردگان بوده است (۱- قرن ۷: ۲۱-۲۴؛ غلا ۳: ۲۸؛ افس ۵: ۹؛ کول ۳: ۲۲-۲۵؛ تیط ۲: ۹-۱۰؛ فیل ۱: ۱۷؛ ر. ک ۱- پطر ۲: ۱۸-۲۰).
 پولس در اینجا بردگی را به عنوان نظم مستقر اجتماعی بشمار نمی آورد بلکه از وظیفه بردگان مسیحی در وضعیت موجود سخن می گوید. به طوری که یکی از دانشمندان نوشته است: آزادی که مسیح آورده «آزادی جسم» نیست. بلکه برده بایستی به طوری به ارباب خود خدمت نماید که نام عیسی شکوهمند گردد.
 mm- در برخی نسخه ها، عباراتی افزون تر است.
 n- برای کسی که به آنچه دارد راضی است. ترجمه تحت اللفظی: خودکفایی دارد. از زمان افلاطون خودکفایی حالت و وضعیت کسی محسوب می شده که از هر حیث به دیگران نیاز نداشته باشد و به آنچه دارد راضی باشد.
 o- این جمله ضرب المثلی است که در ادبیات و نوشته های آن دوران معمول بوده و در اینجا پولس آن را تأیید می کند.
 oo- ترجمه تحت اللفظی: مبارزه کن، مبارزه زیبای ایمان.
 p- شاید بیان اصول ایمان است که تیموتاؤوس هنگام تعمید خود ذکر کرده است. گاهی ترجمه می کنند: و برای آن اعتراف ایمان خوبی که...

ناپایداری ثروت نگذارند، بلکه در خدا [گذارند] که همه چیز را به فراوانی داده است تا از آنها بهره مند شویم؛^{۱۸} نیکی کنند و در اعمال خیر غنی شوند؛ بخشنده [و گشاده دست] و آماده تقسیم [با دیگران] باشند.^{۱۹} برای خود بنیاد مت: ۲۰:۶ نیکویی برای آینده بنهند، تا از زندگی حقیقی برخوردار شوند.

سلام پایانی

^{۲۰}ای تیموتاؤس، این امانت^u را

نگهدار، از گفتارهای بیهوده بیحرمتی و از مخالفت های به ظاهر علمی^v پرهیز. ^{۲۱}که

بعضی ها اینها را اعلام کرده، از ایمان دور شده اند. ^{۲- تیمو: ۱۸:۲}

فیض بر شما باد!^{۷۷}

شهادت داده است^۹:^{۱۴} این فرمان را بی نقص و بدون عیب برای خودت نگهدار تا ظهور خداوند ما عیسی مسیح،^{۱۵} که [ظهور او را] در زمانهای معین^r، تنها فرمانروای متبارک، پادشاه پادشاهان

و خداوند خداوندان نشان خواهد داد. ^{۱۶}تنها او جاودانی است،

در روشنایی غیرقابل دسترس جای دارد،

که هیچ انسانی ندیده و نتواند دید.

بر او افتخار و قدرت جاودانی باد. آمین^s!

تث: ۱۰: ۱۷؛
مک: ۱۳: ۴؛
مز: ۱۳۶: ۳؛
مکا: ۱۷: ۱۴

مز: ۱۰۴: ۲

خروج: ۲۰: ۳۳؛
یو: ۱۸: ۱

اندرز به ثروتمندان

^{۱۷}به ثروتمندان دوران کنونی سفارش کن که متکبر نباشند، امید خود را در

مز: ۱۱: ۶۲؛
لو: ۱۲: ۱۶-۲۱

q- تیموتاؤس در اعتراف ایمان خود از اظهارات عیسی در برابر پنطیوس بیلاطس سرمشق گرفته است (یو ۱۸: ۳۶-۳۷).
r- در زمانهای معین یا در زمانهای خود (نظیر بند ۲: ۶) یعنی موقعی که خدا، فرمانروای مطلق زمان و تاریخ بخواهد پسر خود را ظاهر سازد.

s- این جمله ها که در مدح و ستایش خدا است احتمالاً از مجموعه نیایش هایی گرفته شده که در کنشت های دنیای یونانی معمول بوده است. اظهار سلطنت و فرمانروایی جهانی خدا (ر. ک تث ۱۰: ۱۷؛ مز ۱۳۶: ۳؛ مکا ۱۳: ۴) مخالفت با آیین پرستش است که مشرکان نسبت به امپراتور انجام می دادند؛ اظهار و تأیید مقام والای خدا و اینکه غیرقابل دسترسی است درمقابل اظهارات پیروان عقاید گنوستیک است که مدعی «شناخت» خدا بودند (ر. ک ۲۰: ۶).

t- فعل یونانی که در این جمله بکار برده شده به معنی مشارکت و پیوند است. فرد مسیحی در نیازمندیهای برادر خود شرکت می نماید (ر. ک روم ۱۲: ۱۳). مشارکت و همراهی با دیگران یکی از مختصات جمعیت اولیه مسیحیان بوده است (اع ۲: ۴۲-۴۴).

u- این امانت مجموعه پیام نیکویی است که مبنای ایمان مسیحی است. تیموتاؤس که خدمتگزار سخن است باید این امانت را درمقابل هر نوع عقاید و نظریات «به ظاهر علمی» حفظ نماید.

v- ترجمه تحت اللفظی: معرفت دروغین یا گنوسی دروغین. ر. ک مقدمه.

۷۷- در برخی نسخه ها، «آمین» آمده است.